

Οδυσσέας Ελύτης:

«Θεωρώ την ποίηση μια πηγή αθωότητας γεμάτης επαναστατικές δυνάμεις. Αποστολή μου είναι να κατευθύνω τις δυνάμεις αυτές κατεναντίον ενός κόσμου που δεν μπορεί να αποδεχτεί η συνείδησή μου, έτσι ακριβώς, ώστε μέσω διαδοχικών μεταμορφώσεων να φέρω τον κόσμο αυτόν σε αρμονία με τα όνειρά μου».

Γιώργος Σεφέρης:

«Γιατί πιστεύω πως τούτος ο σύγχρονος κόσμος όπου ζούμε, ο τυραννισμένος από το φόβο και την ανησυχία, τη χρειάζεται την ποίηση. Η ποίηση έχει τις ρίζες της στην ανθρώπινη ανάσα – και τι θα γινόμασταν, αν η πνοή μας λιγόστευε;»

Μανώλης Αναγνωστάκης:

«Η ποίηση είναι έργο της νεότητας. Χρειάζεται ενθουσιασμό, αυταπάτες, ψευδαισθήσεις. Αυτά τα έχουν οι νέοι. Όσο μεγαλώνεις, κατέχεις καλύτερα τα μέσα σου. Γίνεσαι τεχνίτης, αλλά ένα ποίημα δεν χρειάζεται να είναι τέλειο για να είναι καλό».

Κατερίνα Αγγελάκη Ρουκ:

«Όπως ξέρουμε, εγώ το λέω πάντα, το ποίημα γεννιέται από μία πληγή και το ποίημα είναι, επίσης, η ουλή αυτής της πληγής. Εγώ είμαι γεμάτη ουλές. Αυτές μου έδωσαν την έμπνευση. Ναι, χρειάζονται οι ποιητές ιδιαίτερα σ' αυτούς τους μίζερους καιρούς».

Ιουλίτα Ηλιοπούλου:

«Η ποίηση είναι σαφώς ένας άλλος τρόπος εκτίμησης της ζωής, της πραγματικότητας, μία διαφορετική οπτική, μία εμβάθυνση στο καίριο, σε αυτό προς το οποίο μας οδηγεί η ευαισθησία μας, η πνευματική μας εγρήγορση. Η τέχνη της ζωής, αλλά και η ζωή εν τέχνη σε αλληλοσυμπλήρωση είναι ένας οδηγός άγραφος που καθημερινά τον συντάσσουμε όλοι απ' αρχής με λάθη και παραλείψεις».

Νάνος Βαλαωρίτης:

«Το να ασχολείσαι με την ποίηση είναι κάτι το οποίο δεν το κάνεις χωρίς κίνδυνο. Τώρα γιατί είναι επικίνδυνη η ποίηση είναι ένα ερωτηματικό. Δεν μπορεί να απαντήσει κανείς απευθείας. Οι λειτουργίες οι ποιητικές, οι οποίες έρχονται είτε από τον εγκέφαλο είτε από τη συγκίνηση, όσο και να 'ναι σχετίζονται με φαινόμενα άλλα, όπως ο παραλογισμός. Αυτό το έχουμε δει σε πολλούς ποιητές. Πολλοί έχουν τρελαθεί ή ήταν τρελοί εξαρχής. Έτσι η λειτουργία αυτή καθαυτή έχει πολλές όψεις».

Γιώργος Μαρκόπουλος:

«Η Ποίηση, έτσι ή αλλιώς, είναι από τη φύση της μια τέχνη επαναστατική και εξόχως υπερβατική· και ακριβώς αυτό το υπερβατικό στοιχείο που χαρακτηρίζει—την καλή ποίηση επισημαίνω—μας βοηθάει να ξεχνάμε για λίγο την «στεγνή»

πραγματικότητα και να ζούμε μέσα στη φαντασία ή πιο σωστά, μέσα στο όνειρο· αυτή ακριβώς η διαδικασία μας ωθεί, χωρίς μάλιστα να το καταλαβαίνουμε – όχι να αλλάξουμε—αλλά να κάνουμε πιο τρυφερές, πιο ευγενείς και πιο στέρεες τις συνειδήσεις μας, βοηθώντας έτσι, όσο αυτό είναι δυνατόν, και στην προσπάθεια για ένα καλύτερο μέλλον».

Νίκος Καρούζος:

«Η ποίηση είναι παντού και πάντοτε, ακόμη και στη σύγχρονη φυσική και τα μαθηματικά. Αλλά ως γλώσσα συμπυκνωμένης έντασης, ποίηση είναι η τέχνη του ποιητή».

Ανδρέας Εμπειρικός:

«Η ποίηση είναι ανάπτυξη στίλβοντος ποδηλάτου. Μέσα της όλοι μεγαλώνουμε. Οι δρόμοι είναι λευκοί. Τα άνθη μιλούν. Από τα πέταλά τους αναδύονται συχνά μικρούτσικες παιδίσκες. Η εκδρομή αυτή δεν έχει τέλος.

Κική Δημουλά:

«Όσο κι αν είναι απίθανο να εκκρεμεί ένα πουλί στην έρημο, ωστόσο εσύ είσαι υποχρεωμένος να του φτιάξεις ένα δέντρο. Αυτό είναι το ποίημα».

Διονύσιος Σολωμός:

«Μήγαρις έχω άλλο στο μυαλό μου, πάρεξ έλευθερία και γλώσσα».

Γιάννης Ρίτσος:

«Αν άφεση δεν είναι η ποίηση, –ψιθύρισε μόνος του– τότε, από πουθενά μην περιμένουμε έλεος».

Κωνσταντίνος Καβάφης:

«Ήθελα να δώσω φως και συγκίνηση σε όσους είναι σαν και εμένα καμωμένοι...»

Τάσος Λειβαδίτης:

«Η ποίηση είναι ένα αίνιγμα από συνηθισμένα λόγια. Η αληθινή ποίηση δεν είναι ανακάλυψη μα αποκάλυψη. Οι ποιητές κοιμούνται σαν τους κλέφτες, με το αυτί τεντωμένο στην άγνωστη λέξη.

Τίτος Πατρίκιος:

«Για να είσαι καλός ποιητής, πρέπει να έχεις και μία ακατάπαυστη ροπή προς την επιπολαιότητα»

Διονύσης Καρατζάς:

«Τα συστατικά στοιχεία της ποίησης είναι η έκσταση και η έκπληξη, που κατορθώνονται μέσα από την αφαίρεση και μαζί την πύκνωση. Εδώ φαίνεται η δύναμη της γλώσσας. Στην ποίηση ο χρόνος και ο χώρος από μετρήσιμες ποσότητες έκτασης μεταλλάσσονται σε μεταβλητές ποιότητες έντασης και τρόπους ελευθερίας. Με αυτές τις συνθήκες ευνοείται η συλλογική ευαισθησία ως προσωπική ευθύνη και ως συνείδηση της κοινής μας ιθαγένειας ως ανθρώπων».

Νίκος Εγγονόπουλος:

«Η τέχνη και η ποίηση δε μας βοηθούν να ζήσουμε. Η τέχνη και η ποίηση μας βοηθάνε να πεθάνουμε».

Τάκης Σινόπουλος:

«Αν ζει, αν υπάρχει ακόμα η ποίηση, τούτο το χρωστάμε σ' εκείνη την ασήμαντη, την ταπεινή ρωγμή που λησμόνησαν οι θεοί στο σφαλισμένο παράθυρο της σιγουριάς και της άμυνας των ανθρώπων».

Κώστας Καρυωτάκης:

«Μας διώχνουνε τα πράγματα, κι η ποίησης είναι το καταφύγιο που φθονούμε».

Κωστής Παλαμάς:

«Ο ποιητής αηδόνι, όμως αηδόνι μεταφυσικό. Μέσα στο στίχο λυτρώνομαι από ό,τι με πνίγει στη ζωή. Κερδίζω από την τέχνη ό,τι χάνω από τα πράγματα.

Μίλτος Σαχτούρης:

«Ποίηση ανάμνηση από φίλντισι /άναμμα τσιγάρου κατά λάθος από φεγγάρι».

Μάνος Ελευθερίου:

«Ό,τι γράφει ο καθένας με τη δυνατότητα που έχει, ομορφαίνει τον κόσμο. Δεν έχει σημασία αν γράψει το αριστούργημα του κόσμου. Τα αριστουργήματα είναι λίγα. Οι χαρές όμως είναι περισσότερες».

Γιώργος Δουατζής:

«Νομίζω πως κάθε άνθρωπος “κουρνιάζει” συνειδητά ή όχι σε ένα αξιακό σύστημα. Η πραγματική ποίηση προβάλλει το αξιακό σύστημα

του ποιητή που είναι κατά κανόνα έμπλεο ευαισθησίας και σεβασμού στον άνθρωπο. Η έννοια της ανθρωπιάς είναι ταυτισμένη με την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, με την αξιοπρέπεια του πολίτη, πράγματα που ο ποιητής επισημαίνει, υπηρετεί και διατρανώνει ως αιτούμενα ζωής».

Αργύρης Χιόνης:

«Η ποίηση πρέπει να 'ναι ένα ζαχαρωμένο βότσαλο, πάνω που θα 'χεις γλυκαθεί να σπας τα δόντια σου».

Γιώργος Σαραντάρης:

«Η ποίηση είναι εκείνος ο εαυτός μας που δεν κοιμάται ποτέ».

Άγγελος Σικελιανός:

«Μπροστάρηδες είναι οι Ποιητές κι αλίμονό τους αν δεν είναι»

Νικηφόρος Βρεττάκος:

Τα πράγματα σε έναν ποιητή γίνονται σχεδόν από μόνα τους. Μια και δεν βοήθησα τον κόσμο με το νου, αποφάσισα, κάποιος αποφάσισε μέσα μου, να τον βοηθήσω με την καρδιά μου. Κι ανακάλυψα πως η ποίηση ήταν ο μόνος τρόπος.